

ВЪЛШЕБНИЯТЪ ПРЪСТЕНЪ

Приказка

VI

Старецътъ, като грабна вълшебния пръстенъ и избѣга, почака додето се стъмни, допрѣ пръстена до земята. Арапинътъ се яви. Старецътъ му заповѣда:

— Новиятъ дворецъ заедно съ менъ и всичко въ него да пренесешъ презъ деветъ планини и морета на такова мѣсто, дето човѣшки кракъ не може да стѣпи...

Щомъ се стъмни, заповѣдта му се изпълни.

*

Сутринта царътъ се смая, като се научи за изчезването на двореца и дъщеря му. Заповѣда да хванатъ Иванчо и го затворятъ. Иванчо се яви предъ царя и искрено заплака за майка си и булката си. Царътъ се смили и му даде четиридесетъ дни срокъ да ги намѣри.

Обикаляше Иванчо всѣки день все по-далече и по-далече и стигна чакъ до морето. Разпитваше той навсѣкжде за двореца, за царската дъщеря, за майка си. Всички го поглеждаха съжалително, вземаха го за лудъ.

— Какъ ще хвърчи дворецъ? — запитваха се, поглеждаха го и отминаваха.

Наближаваше вече четиридесетиятъ день, а Иванчо нищо не откри.

Една сутринъ, както скиташе покрай морето, съгледа какъ нѣколко деца хвърлиха едно котенце въ водата. Котенцето съ мжка доплува до брѣга. Децата го хванаха и отново го хвърлиха въ морето.

И когато трети пжтъ се готвѣха да го хвърлятъ, Иванчо се приближи до тѣхъ и ги помоли да му дадатъ котенцето, Децата му поискаха пари за него. Иванчо купи котенцето, пригърна го и почна да го гали. Котенцето загледа мило-мило Иванчо и взе да се гали и мърка.

По-горе на морския брѣгъ Иванчо съгледа една праздна лодка. Седна той въ лодката, турна котенцето до себе и си каза: